

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Manna Animæ Sev Exercitium Facile Simul Et Fructuosum Illis, Qui Quoquo Modo Vacare Orationi Desiderant

Segneri, Paolo

Dilingæ, 1699

XVIII. Ducunt in bonis dies suos, & in puncto ad inferna descendunt. Job.
21. 13.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-48281](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-48281)

nas dici voluit orationes solennes, unam in principio gravioris negotii, quâ istud dirigatur ad Dominum, alteram in fine ad gratias reddendas. Quæ quidem reddendæ sunt DEO, qui est quasi prima origo, unde omne bonum descendit, & Patri, id est, præsertim DEO Patri, qui sicut omnia largitus

est per Christum, ita immensum gaudet, si pro omnibus per Christum gratia agantur. Sed nescio, quomodo plerique hominum bruta animalia imitantur, quæ sub quercu posita avidè glandes devorant magnâ copiâ decedentes, sed adeo gratias non agunt, ut nunquam levant oculos ad donantem.

XV III.

Ducunt in bonis dies suos, & in puncto ad inferna descendunt. Job.

21. 13.

1. Considera, quàm verum sit, non esse invidendum prosperitati malorum. Ecce quid demum habent felicitatis. *Ducunt in bonis dies suos.* non ait *annos*, sed *dias*. Vivunt hilaria, sed paucos dies: quis enim illorum est, qui gloriari possit vel unum annum ex voto fluxisse? Imò unius anni vix diem reperies. Aliud est *ducere dies in bonis*, in spectaculis, choreis, ludis, cæterisque tam variis, quæ usurpari solent, animi diverticulis. Et aliud est *ducere dies bonos*, hoc est, factos, felices. O quàm multa amara ab his ipsis perpetuò devorantur, qui omni cupiditati suæ student facere satis! us alia desunt, solum conscientia tormentum sufficit ad eos facere miseros reddendos.

2. Considera, si isti etiam revera semper lati viverent, non idcirco dignos esse invidiâ. Nam si modò *ducunt in bonis dies suos*, postea: *Ad inferna descendunt.* Hoc est, eò descendunt, ubi longâ & ærumnosâ vigiliâ solvent intempestivam & præmaturam lætiti-

am. Itaque diligenter expende, in quo constituent festiva gaudia, quando *ducunt in bonis dies suos*. In eo, quod freno laxent omni suæ cupiditati, superbiam, Avaritiæ, Luxuriæ, Iræ, Gulæ, Invidiæ, Acediæ. Vide igitur, quàm terribiles pro his reddendæ sint vices. Pro eo, quod indulserunt superbiam, detrudentur in profundissimum barathrum inferni æternum futuri mancipia Sathanæ inter catenas & compedes, illis onusti ingentibus opprobriis, quæ nunc mente assequi nemo potest. Pro eo, quod indulserunt Avaritiæ, patientur miserabilè egestatè omnis boni, omnis levamenti, omnis auxilii, adeo ut in tantis ardoribus nec stillam aquæ liceat impetrare. Pro eo, quod indulserunt luxuriæ, corpus eorum continuò corroderetur à bufonibus, scorpionibus, serpentibus, sed non destruetur. Et quasi non sufficiat ad tormentum solus ignis Tartareus, ad hæc discerperetur, deglubetur, secabitur in frustra, & mille alijs objicietur inter se pugnantibus carnificinis. Pro eo,

eo, quod indulserunt Iræ, illis insultabunt tot implacabiles inimici, quos sunt Demones, ex proditoribus effecti carnifices. Parte aliâ nec minimum rependere licebit; quia Demones erunt quidem carnifices damnatorum, sed damnati non erunt carnifices Demorum. Pro eo, quod indulserunt Gulæ, perpetuo jejunio macerabuntur non alijs interpolato cibus, quam qui de sulphure, pice, plumbo liquefacto parantur: nec potu alio, quam qui de toxico stillabit. Pro eo, quod indulserunt Invidiæ, aspicient, velint nolint, eos in summo positos fastigios, quos, dum viverent, deridebant ut stultos, affligebant ut servos, & cupient, quamvis irriti furore, illos de stellis in ignem posse detrahere. Denique pro eo, quod præcipue semper indulserunt Acediæ, quando tam segnes erant ad obtinendum Paradisum, hærebunt altâ merse desperatione, situ immobiles, afflictis, mæsti, æternum exclusi à DEO, quin cogitationem istam excutere unquam possunt, quæ instar clavi intolerabilis per omnium fluxum seculorum semper altius penetrabit. Nunc vide, an consultum sit *ducere in bonis dies suos*: dum illi tantum succedit malum, quantum est *ad inferna descendere*.

3. Considera ad cumulum malorum non solum dici de his miseris, quod *ad inferna descendant*. Sed quod *descendant in puncto*, hoc est brevissimi spatio momenti. Enimverò quis factis explicet, quid mali futurum sit tantâ velocitate transire ab uno extre-

mo ad aliud? si pœnæ illæ adeo erunt intolerabiles etiam his, qui eò descendunt ab aliquâ trizemi, ubi perpetuò duxerunt dies suos ad transtra, ad panem nauticum, ad nuditatem & flagra condemnati; quid illis fiet delicatis, qui, cum hætenus in tantis vixerint deliciis, repente transeunt de throno ad servitutem, à divitiis ad egestatem, à risu ad planctum, à lasciviâ ad lanienam? Vides proinde non dici *ad inferna descendant*, sed: *ad inferna descendunt*, quia sæpissimè in ipso apparatu lætitiæ occupantur à morte, quæ illos rapit improvisa, quin spatium intercedat.

4. Considera, unde sit, quod hi miseri transitum faciunt tam præcipientem, de quo locuti sumus. Non aliunde, quam à gravissimo pondere peccatorum, quibus onerantur. Hoc facit ut instar plumbi decidant *in puncto*, quia facit, ut non obtineant spatium inspiciendi se ipsos ante obitum, sed, ut in illis suis peccatis improvisò decedant, atque sic citius ruant ad infernum, quam advertant ruinam. Idcirco nota non dici: *ad inferna mittuntur*, sed: *ad inferna descendunt*, quia ipsa peccata nativo quasi pondere eò trahunt. Res omnes seipsis tendunt ad Centrum suum, quin aliunde impellantur. Ita peccata seipsis propellant ad locum pœnarum. Nisi fortè malimus dicere, quod *ad inferna descendant*, quia constat neminem eò vadere nisi volentem. Tu quid ages? Ergone verum, nondum esse ratum, ut velis in tuto collocare salutem?